

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/164/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715215333
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5715215333.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobkyne: Doc. MUDr. H. I., PhD., nar. XX.XX.B., bytom L. XX/XX, XXX XX S., zastúpenej JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, advokátkou, so sídlom J. K. XXX/XX, XXX XX L., proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85, Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 10C/480/2015-124 zo dňa 17.05.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10C/480/2015-124 zo dňa 17. 05. 2017 vo výrokoch I. a III. potvrdzuje.

Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Vo zvyšnej časti (výrok II.) zostáva rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10C/480/2015-124 zo dňa 17. 05. 2017 nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.301,54 Eur titulom náhrady škody spolu s 8,05 % úrokom z omeškania od 14.10.2015 do zaplatenia, sumu 2.750,00 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy a sumu 491,46 Eur titulom príslušenstva týchto pohľadávok, všetko do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol (výrok II.). Súčasne vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou na okresnom súde dňa 18.11.2015 sa žalobkyňa domáhala proti žalovanej zaplatenia náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo výške 4.606,23 Eur spolu s 8,05 % úrokom z omeškania ročne od 16.09.2015 do zaplatenia a jej príslušenstva vo výške 823,40 Eur, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 19.000,00 Eur a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnila tým, že uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru ORPZ ÚJKP ČVS: ORP-440/OVK-MT-2010 zo dňa 06. 08. 2010 bolo žalobkyni vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 108 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Martin uznesením č. 3Pv/325/2010-13 zo dňa 01.10.2010 zamietol. Následne prokurátor Okresnej prokuratúry Martin dňa 15.12.2010 podal Okresnému súdu Martin obžalobu pod č. 3Pv/325/2010 zo dňa 13. 12. 2010 pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona. Okresný súd Martin uznesením sp. zn. 2T/218/2010 zo dňa 31.03.2011 obžalobu zamietol. Následne Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 2To/75/2011 zo dňa 22.08.2011 sťažnosť prokurátora zamietol.

Po došetrení veci podal prokurátor Okresnej prokuratúry Martin na Okresný súd Martin dňa 03.05.2013 obžalobu pod č. 3Pv/325/2010-57 zo dňa 02.05.2013, ktorou obžaloval žalobkyňu pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 201 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona. Rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/63/2013 zo dňa 22. 07. 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 2To/99/2014-486 zo dňa 26. 11. 2014 bola žalobkyňa podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodená spod obžaloby. V dôsledku tejto skutočnosti vzniklo žalobkyni podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. V tomto prípade je nezákonným rozhodnutím uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 06.08.2010. V súlade s ust. § 18 ods. 1 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré žalobkyni v trestnom konaní vzniesli, kde v trestnom konaní bola žalobkyňa zastupovaná obhajkyňou, ktorá jej vyúčtovala úkony právnej služby spolu vo výške 4.606,23 Eur. Súčasne si žalobkyňa s poukazom na ust. § 17 ods. 2 citovaného zákona uplatnila voči žalovanému aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 19.000,00 Eur. Žalobkyňa si nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnila listom zo dňa 02.09.2015, ktoré zaslala Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a žiadala v ňom o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky písomným podaním zo dňa 08.09.2015 pod č. KM-OPS1-P-148/2015 doručeným žalobkyni dňa 16.09.2015 oznámilo žalobkyni, že v danej veci je orgánom príslušným konať v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky a preto tomuto orgánu postúpila žiadosť žalobkyne na vybavenie. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky však písomným podaním zo dňa 16.09.2015 č. VI/4Gc80/15/1000-3, ktorý bol žalobkyni doručený 23.09.2015, oznámila žalobkyni, že vo veci nie je príslušná konať za štát a postúpila návrh žalobkyne Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky písomným podaním zo dňa 06.10.2015 č. 46697/2015-141, ktoré bolo žalobkyni doručené dňa 09.10.2015, oznámilo, že žiadosť žalobkyne vracia Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, pretože ju nepovažuje za žiadosť, ktorá môže byť prerokovaná Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky podaním zo dňa 09.10.2015 č. VI/4Gc80/15/1000-6, ktoré bolo žalobkyni doručené dňa 16.10.2015 oznámila, že žiadosť žalobkyne neprerokuje. Na základe skutočností, že žiaden orgán verejnej moci žalobkyni škodu nedôvodným trestným stíhaním nenahradil, bola žalobkyňa nútená obrátiť sa so svojím nárokom žalobou na súd. Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa pripojila k žalobe kópie uznesení a obžalôb uvádzaných v žalobe, ako aj rozsudkov Okresného súdu Martin a Krajského súdu v Žiline, kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02.09.2015 a odpovede orgánov verejnej moci na tieto žiadosti. Navrhla tiež ako svedkov vypočuť Doc. MUDr. D. J., PhD. a Prof. MUDr. P. J., PhD., rovnako predložila dôkazy o vyúčtovaní trov obhajoby.

3. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila prvýkrát podaním zo dňa 02.05.2016, doručeným súdu dňa 04.05.2016, v ktorom žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

4. Nestotožnila sa s tým, že by nezákonným rozhodnutím, od ktorého žalobkyňa odôvodňuje svoje nároky, bolo práve uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia žalobkyni. Neskoršie rozhodnutie o oslobodení žalobkyne spod obžaloby v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobkyni bolo nezákonné. Žalovaná pritom poukázala na ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorom sa vyžaduje, aby nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušných orgánov. V právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje zákon, ktorý by za orgán príslušný na zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia orgánu činnom v trestnom konaní určoval súd, preto súd nemôže byť orgánom príslušným na zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia a k takémuto záveru nie je možné dôjsť ani extenzívnym výkladom ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona. Zodpovednosť štátu upravená zákonom č. 514/2003 Z. z. stojí na prísnej absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu a nie je prípustné rozširovanie skutkových podstát upravujúcich vznik prípadných nárokov podľa tohto zákona. V tomto smere poukázala aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 163/2013. Orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu, a preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybnosti o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. Jedine súd v ďalšej fáze konania je oprávnený rozhodnúť o vine, resp. o nevine obvineného. Aj keď je známych niekoľko rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých oslobodzujúci rozsudok má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania vznesením obvinenia pre nezákonnosť, tieto rozhodnutia sú výsledkom extenzívneho výkladu zákona č. 514/2003 Z. z. a s takýmto záverom sa žalovaná nestotožňuje. Žiadala preto, aby súd bez výhrady nenasledoval tieto rozhodnutia. Podľa názoru žalovanej neboli splnené tri základné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to existencia nezákonného rozhodnutia, vznik

škody a príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody. V dôsledku neexistencie nezákonného rozhodnutia nie je daný ani samotný základ nároku, ktorý žalobkyňa uplatňuje v tomto konaní.

5. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovanej zaujala stanovisko listom zo dňa 26.09.2016, v ktorom konštatovala, že námietka neexistencie nezákonného rozhodnutia žalovanou neobstojí a táto otázka je vyriešená konštantnou judikatúrou najvyššej súdnej autority v jej rozhodovacej činnosti. Do pozornosti dala súdu rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18.10.2014 sp. zn. 4 MCdo/15/2009 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2014 pod poradovým č. 37. Uviedla, že v tomto prípade mimoriadne dovolanie podával práve generálny prokurátor a ustálenú judikatúru v dovolaní nedokázal spochybníť, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o ďalšom dovolaní generálneho prokurátora dňa 14.10.2015 pod sp. zn. 8Cdo/289/2014 a toto bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 pod č. 6. Uplatnená náhrada škody z titulu zaplatených úkonov právnej služby pri realizácii ústavou priznaného práva na obhajobu, vychádza zo zaplatených trov obhajoby, ktoré boli vypočítané podľa tarifnej odmeny advokáta. Žalobkyňa trovy obhajoby riadne zaplatila. Dôvodom uplatnenej nemajetkovej ujmy je poškodenie dobrej povesti a dobrého mena žalobkyne v spoločnosti a v zamestnaní, ktorú skutočnosť žalobkyňa preukáže výsluchom svedkov. Nemožno opomenúť, že žalobkyňa bola štyri roky vystavená psychickému stresu a emocionálnym útrapám z hroziaceho trestu odňatia slobody najmenej vo výške 7 rokov z dôvodu nezákonného trestného stíhania.

6. Žalovaná sa v ďalšom podaní zo dňa 28.10.2016 vecne vyjadrila k jednotlivým položkám a úkonom obhajoby, pri ktorej žalobkyňa vznikli trovy v trestnom konaní. Uviedla, že pokiaľ ide o právny úkon zo dňa 21.06.2011, tak z obsahu trestného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/63/2013 vyplýva, že takéto písomné podanie obhajkyne v predmetnom trestnom spise nenachádza a tiež sa nenachádza ani v dozorovom spise Okresnej prokuratúry Martin sp. zn. 3Pv/325/2010, v dôsledku čoho spochybnila samotné vykonanie tohto úkonu. Pokiaľ ide o úkony obhajoby, ktoré mali byť uskutočnené dňa 23.11.2011, tak za tieto úkony právnej služby prislúcha odmena ako za 2 úkony právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z., pretože šlo o dva úkony na seba nadväzujúce, ktoré trvali viac ako 4 hodiny, pričom odmena prislúcha obhajkyne za každé 2 skončené hodiny a režijný paušál je možné uplatniť len ako za 1 úkon, preto za obhajobu vykonanú tohto dňa patrí odmena ako za 2 úkony právnej služby a jeden režijný paušál spolu vo výške 254,41 Eur. Za úkony obhajoby uskutočnené v dňoch 23.01.2012, 23.03.2012 a 18.06.2012 patrí odmena spolu s režijným paušálom vo výške 134,79 Eur, a nie ako obhajkyňa zaokrúhlila na sumu 134,80 Eur, kde si celkovo 3-krát uplatnila o 1 eurocent navyše. Za úkon uskutočnený dňa 08.01.2014, teda za účasť na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Martin patrí odmena len za 2 úkony právnej služby a 1 režijný paušál, teda suma spolu vo výške 276,04 Eur, a nie v sume 426,12 Eur ako vyúčtovala obhajkyňa. Pokiaľ ide o úkony zo dňa 05.03.2014, teda účasť na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Martin obhajkyne prislúcha nárok na 1, a nie na 2 režijné paušály, za 1 úkon právnej služby teda len suma spolu 276,04 Eur. Za úkon právnej služby zo dňa 22.07.2014 opäť prislúcha obhajkyne nárok na 1 režijný paušál a teda suma 276,04 Eur, spolu s odmenou za úkon, a nie suma 284,08 Eur. Žalujúca strana po oboznámení názorom súdu na pojednávaní v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP pripojila do spisu ďalšie listinné dôkazy, a to vyúčtovanie trov obhajoby, ktoré tvorili prílohu k faktúre č. 2015/001, príjmový pokladničný doklad č. 1 zo dňa 15.01.2015, zmluvu o poskytovaní právnej pomoci uzavretú so žalobkyňou a podanie obhajkyne žalobkyne zo dňa 21.06.2011 urobené vo vzťahu k Okresnému súdu Martin - vyjadrenie k sťažnosti Okresnej prokuratúry Martin a podací lístok svedčiaci o podaní tejto zásielky na pošte v Žiline.

7. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd nepochybne preukázané, že uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru, odboru kriminálnej polície Úradu justičnej a kriminálnej polície v Martine zo dňa 06.08.2010 ČVS:ORP-440/OVK-MT-2010, bolo žalobkyne vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona pre skutok, ktorého sa mala dopustiť od začiatku roku 2009 vo vzťahu k dvom maloletým dcéram - H., nar. XX.XX.XXXX a Y., nar. XX.XX.XXXX a týmto skutkom podľa znalca psychológa z prežívania správania mal. H. I. sú prítomné stopy po psychickej traumatizácii, pričom psychická traumatizácia spočíva v prežívaní vnútorného napätia, u maloletej boli evidentné prejavy citovej deprivácie, nevytvorenie vzťahu k matke, čo u maloletej vedie k nechote a strachu dospievať. Toto uznesenie bolo dňa 13.09.2010 doručené žalobkyne. Žalobkyňa dňa 14.09.2010 udelila plnomocenstvo JUDr. Kristíne Mitrovej Polkovej advokátke so sídlom v L. na svoju obhajobu v prebiehajúcom trestnom konaní a obhajkyňa žalobkyne

dňa 16.09.2010 podala sťažnosť proti vyššie uvádzanému uzneseniu vyšetrovateľa. Táto sťažnosť bola uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Martin sp. zn. 3Pv/325/2010 - 13 zo dňa 01.10.2010 zamietnutá ako nedôvodná. Následne je nesporné, že trestné stíhanie voči žalobkyňi prebiehalo spôsobom, ktorý žalobkyňa opisala; v konaní boli opakovane vypočúvaní rodičia žalobkyne, samotná žalobkyňa a jej dcéra H. I., pracovníčka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Martine - Mgr. Q. H., pričom dňa 13.12.2010 bola na žalobkyňu Okresnou prokuratúrou Martin pod sp. zn. 3Pv/325/2010 podaná v poradí prvá obžaloba pre trestný čin podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. d/ Trestného zákona. Táto obžaloba bola na verejnom zasadnutí uskutočnenom Okresným súdom v Martin dňa 31.03.2011 pod sp. zn. 2T/218/2010 predbežne prejednaná, pričom Okresný súd Martin uznesením túto obžalobu podľa § 244 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku odmietol a vrátil vec prokurátorovi Okresnej prokuratúry Martin na došetrenie, keďže zistil závažné procesné chyby, a to porušenie ustanovení zabezpečujúcich právo obhajoby. Krajský súd v Žiline konajúci o sťažnosti prokurátora podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona uznesením sp. zn. 2To/75/2011 zo dňa 22.08.2011 sťažnosť prokurátora zamietol. Po vrátení veci na došetrenie boli vypracované nové psychologické posudky a doplnky posudku z odboru psychiatrie, vypočutí rodičia žalobkyne a jej manžel ako aj svedkyňa Mgr. Q. H., ktorá pracovala v mene kolízneho opatrovníka mal. H. a Y. I.. V trestnom spise sú pripojené aj zápisnice o pojednávaní, ktoré sa konalo pred Okresným súdom Martin sp. zn. 8C/92/2011, v konaní o rozvod manželstva žalobkyne a jej manžela a v konaní o úpravu práv a povinností k maloletým deťom. Rovnako je pripojené uznesenie o predbežnom opatrení, ktorým obe maloleté deti dňa 27.05.2011 uznesením, ktoré vydal Okresný súd Martin pod sp. zn. 12P/122/2011 boli zverené do osobnej starostlivosti otca do právoplatného skončenia rozvodového konania. Dôvodom bolo správanie žalobkyne pod vplyvom alkoholu. Až v marci 2012 bolo manželstvo žalobkyne a jej manžela rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 8C/92/2011 rozvedené a obidve maloleté deti boli zverené do striedavej starostlivosti oboch rodičov. Z uvedeného rozsudku vyplýva, že pri rozhodovaní o úprave práv a povinností k maloletým deťom súd zohľadnil odvykaciu liečbu žalobkyne. Dňa 03.05.2013 prokurátor Okresnej prokuratúry Martin pod sp. zn. 3Pv/325/2010 podal v poradí druhú obžalobu na žalobkyňu pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b/ Trestného zákona pre skutok, ktorého sa mala dopustiť voči svojej dcére H. a Okresný súd Martin po vykonanom dokazovaní rozsudkom sp. zn. 3T/63/2013 zo dňa 22.07.2014 uznal žalobkyňu za vinnú z trestného činu, z ktorého bola obžalovaná a uložil jej trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, pričom výkon trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu 2 rokov a súčasne žalobkyňi uložil probačný dohľad nad správaním žalobkyne ako obžalovanej v skúšobnej dobe. Ako súčasť probačného dohľadu uložil žalobkyňi obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok, a tiež jej uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie a do trestného spisu pripojila znalecký posudok vo veci posúdenia duševného stavu osobnosti H. I., teda svojej dcéry, ktorý vypracoval MUDr. Stanislav Kollár a Mgr. Emília Kollárová na objednávku žalobkyne v procesnej pozícii obžalovanej. Zo záverov tohto posudku vyplynulo, že znalci aktuálne nezistili žiadnu duševnú poruchu a trvalé následky na duševnom zdraví u H. I., ktoré by bolo popísané v rozsudku zo dňa 22.07.2014. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací na základe odvolania podaného žalobkyňou rozsudkom sp. zn. 2To/99/2014 zo dňa 26.11.2014 zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/63/2013 zo dňa 22.07.2014 a na základe ust. § 322 ods. 3 Trestného poriadku podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku žalobkyňu oslobodil spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b/ Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť vo vzťahu k poškodenej dcére H., pretože skutok nie je trestným činom. Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline vyplynulo, že skutok uvedený v obžalobe prokurátora sa síce stal, ale konanie obžalovanej popísané v obžalobe nebolo takej intenzity, aby boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby v zmysle vyššie uvedených ustanovení Trestného zákona. Trestné konanie voči žalobkyňi tak bolo právoplatne skončené až dňa 26.11.2014.

8. Nároky žalobkyne súd posudzoval podľa príslušných ustanovení § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. b/, f/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 až 3, § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení súd usmernil žalobkyňu pri úprave žaloby, že príslušným orgánom v zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, vzhľadom na skutočnosť, že v prípade žalobkyne neboli splnené podmienky, ktoré predpokladá ust. § 4 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona. V prípade žalobkyne

prokurátor jednak zamietol jej sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru o vznesení obvinenia žalobkyne a jednak prokurátor opakovane vo veci podal obžalobu príslušnému Okresnému súdu Martin. Až v konaní pred súdom, na základe vyššie uvádzaného rozsudku krajského súdu, bolo trestné stíhanie žalobkyne zvrátené a skončilo oslobodzujúcim rozsudkom. Boli to však orgány prokuratúry, ktoré vykonávali dozor nad prípravným konaním. Súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. aj rozhodnutie o zastavení trestného stíhania, prípadne o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, pretože právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia (o zastavení trestného stíhania, prípadne o postúpení veci inému orgánu) sa trestné konanie končí, čiže zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa súčasne z tohto dôvodu stáva bezpredmetným zastavenie trestného stíhania, pretože výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin prípadne, súčasne znamená, že podozrenie zo splácania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS/25/2011 zo dňa 24. 03. 2011). Ak zastavenie trestného stíhania alebo postúpenie veci do priestupkového konania má rovnaké účinky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, o to viac má takéto účinky oslobodzujúci rozsudok súdu ako rozhodnutie orgánu jedine povolaného na rozhodovanie o vine a treste. Oslobodzujúci rozsudok súdu znamená, že trestné stíhanie proti obvinenému nikdy nemalo byť začaté, pretože občan čin nespáchal. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom, treba hľadať v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadať, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktnie dodržiavať právo v jeho ideálnej interpretácii. Na jednej strane sa súd stotožňuje s tvrdením žalovanej strany, že je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv občana. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom sa tak podľa presvedčenia prvoinštančného súdu má posudzovať ako nárok na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktoré bolo zrušené.

9. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody sa súd sa stotožnil s tvrdeniami žalobkyne, že vynaložením nákladov - trov obhajoby v trestnom konaní, ktoré pre žalobkyňu skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, vznikla žalobkyne vecná škoda, avšak nie rozsahu, v akom to požadovala žalobkyňa. Žalobkyňa pripojila do spisu (č. I. 99 - 103) vyúčtovanie trov obhajoby ako prílohu k faktúre č. 2015/001. Preštudovaním pripojeného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/63/2013, však súd dospel k záveru, že boli vykonané všetky úkony v zodpovedajúcom časovom období tak, ako ich vyúčtovala obhajkyňa žalobkyne v predmetnom vyúčtovaní, dokonca na rozdiel od žalovanej strany, ktorá svoju výhradu vyjadrila v podaní z 28.10.2016 súd za uskutočnený považoval aj úkon obhajoby, a to písomné podanie z 21.06.2011, ku ktorému žalujúca strana pripojila fotokópiu. Išlo o vyjadrenie k sťažnosti Okresnej prokuratúry Martin z 21.06.2011 (kópia na č. I. 108 spisu). Toto písomné podanie obhajkyne žalobkyne nie je síce žurnalizované v spise Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/63/2013, avšak je zrejmé, že k vyjadreniu bola žalujúca strana vyzvaná, resp. obhajkyňa žalobkyne vyzvaná, nakoľko sa v predmetnom spise nachádza výzva súdu, aby sa obhajca žalobkyne k sťažnosti vyjadril. Žalobkyňa do spisu pripojila aj podací lístok svedčiaci o tom, že toto písomné podanie bolo podané na prepravu na pošte v Žiline dňa 21.06.2011, a teda je zrejmé, že toto písomné podanie bolo obhajkyňou žalobkyne urobené. Skutočnosť, že predmetné podanie nie je pripojené v trestnom spise, môže vyplývať z toho, že sa toto podanie administratívnym nedopatrením mohlo priamo stratiť na Okresnom súde Martin alebo omylom nepripojiť do trestného spisu. Mohlo byť však spôsobené, aj menej pravdepodobnou príčinou, a to v prípade, že pošta toto podanie na súd nedoručila. Z vyššie uvedených dôvodov však súd tento úkon obhajoby uznal. Inak úkony obhajoby ani ich časové rozpätie neboli medzi stranami sporné; sporné medzi nimi zostalo hodnotenie výšky odmeny a režijného paušálu za jednotlivé úkony obhajoby. Právna zástupkyňa žalobkyne, však na poslednom meritórnom pojednávaní vo veci samej, uznala správnosť výpočtu odmeny žalovanou stranou a uznala argumentáciu žalovanej strany k výške trov obhajoby tak, ako to vyplynulo z písomného podania žalovanej strany zo dňa 28.10.2016. Pre

strany sa takto výpočet trov obhajoby s prihliadnutím na námietky žalovanej strany stal nesporný, s výnimkou úkonu zo dňa 21.06.2011, ktorý bol na základe dôkazov predložený žalujúcou stranou, v spore preukázaný. Prvoinštančný súd sa pri kontrole trov obhajoby stotožnil s výpočtom tak, ako vyplýva zo stanoviska žalovanej strany. Preto aj keď z vyúčtovania obhajkyne žalobkyne vyplýva celková výška trov obhajoby v sume 4.606,23 Eur, ktorú žalobkyňa titulom trov obhajoby zaplatila svojej obhajkyni dňa 15.01.2015, o čom svedčí príjmový pokladničný doklad vystavený na uvedenú sumu, s prihliadnutím na argumentáciu žalovanej strany, s ktorou sa súd stotožnil pokiaľ ide o výšku odmeny za niektoré úkony obhajoby a počet tzv. režijného paušálu za tieto úkony, že správna výška trov obhajoby zodpovedá sume 4.301,54 Eur. Súd považoval za dôvodné a preukázané všetky úkony obhajoby a pracovné cesty zo sídla advokáta do sídla orgánu činného v trestnom konaní tak, ako vyplývajú z ich vyúčtovania, za preukázaný považoval aj úkon zo dňa 21.06.2011. Pokiaľ však ide o výšku odmeny a režijného paušálu za úkony, ktoré boli pre žalovanú stranu sporné súd sa stotožnil s argumentáciou strany žalovanej, ku ktorej sa nakoniec priklonila aj strana žalujúca. Trovy obhajoby boli tvorené odmenou obhajkyne za úkony obhajoby a cestovnými náhradami obhajkyne za cesty vykonané zo sídla advokátky do sídla orgánu činného v trestnom konaní podľa vykonávaného úkonu a späť, ako aj náhradou za stratu času. Vykonanie týchto pracovných ciest a výška vyúčtovanej sumy nebola pre strany sporu, ani pre súd sporná. Trovy obhajoby boli stanovené a vyúčtované v súlade s ust. vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom ku dňu vykonávania toho-ktorého úkonu.

10. K tejto sume súd priznal žalobkyni aj nárok na úroky z omeškania v súlade s ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z korešpondencie medzi orgánmi verejnej moci, ktorú žalobkyňa pripojila do súdneho spisu je potom zrejmé, že žalobkyňa žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. zo dňa 02.09.2015 doručila najskôr dňa 07.09.2015 Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, ktoré ju následne postúpilo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, ktorá obdržala žiadosť žalobkyne dňa 11.09.2015. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky postúpila žiadosť žalobkyne Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré ju obdržalo dňa 21.09.2015 a následne listom zo dňa 06.10.2015 ju vrátilo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky listom zo dňa 09.10.2015, ktorý bol doručený právnej zástupkyni žalobkyne dňa 14.10.2015 oznámila žalobkyni, že jej žiadosť neprerokuje, čo dôvodila tou skutočnosťou, že nie je tým orgánom, ktorého konaním bola žalobkyni spôsobená škoda. Vec tým považuje za skončenú a pokiaľ sa s názorom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky žalobkyňa nestotožňuje, môže sa obrátiť na súd. S prihliadnutím na ust. § 16 ods. 4 citovaného zákona takto Generálna prokuratúra Slovenskej republiky oznámila právnej zástupkyni žalobkyne dňa 14.10.2015, že žiadosť žalobkyne neprerokuje, čo de facto znamenalo, že nárok žalobkyne neuspokojí. Preto najskôr týmto dňom mohla plynúť žalovanej Slovenskej republike, prostredníctvom ktorej konala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky lehota omeškania uvádzaná v ust. § 16 ods. 4 citovaného zákona. Z uvedených dôvodov súd priznal žalobkyni nárok na úroky z omeškania až od 14.10.2015. Podľa názoru súdu žalobkyňa uplatňovala sadzbu úrokov z omeškania v správnej výške, nakoľko záväzkovo-právny vzťah, z ktorého žalobkyňa odvodzovala svoj nárok na náhradu škody, bol založený vydaním nezákonného rozhodnutia vyšetrovateľa v roku 2010, čiže žalobkyňa má nárok na úroky z omeškania o 8 % bodov vyššie ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda k 14.10.2015.

11. Vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému nároku o odškodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý je upravený v , okresný súd pri jeho posudzovaní vychádzal z ust. § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobkyňa žiadala od žalovanej odškodnenie nemajetkovej ujmy vo výške 19.000 Eur, ako odškodnenie nemajetkovej ujmy, ktorá jej bola spôsobená v dôsledku trestného stíhania v oblasti pracovného a spoločenského života z dôvodu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia. V priebehu konania poukázala na skutočnosť, že trestné konanie bolo voči nej vedené cca 4 roky. Súd prvej inštancie však zdôraznil, že výpoveďou žalobkyne, a ani výpoveďou ňou navrhnutých svedkov v súdnej veci, nebolo preukázané, že by trestné stíhanie žalobkyne malo trvalo negatívny dopad na vzťahy v jej okolí. Žalobkyňa v danom období v rokoch 2010 až 2012 (a táto skutočnosť rezonuje z trestného spisu), mala vážne problémy s konzumáciou alkoholu a v osobnom živote, keď práve z tohto dôvodu sa narušili jej vzťahy so staršou dcérou i manželom. Jednalo sa o obdobie jej rozvodového konania a teraz už bývalí manželia v tom čase riešili aj úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva. Ako vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline samotná žalobkyňa sa dopúšťala skutkov, ktoré

boli uvedené v skutkovej vete trestného rozsudku, avšak tieto skutky odvolací súd nevyhodnotil za tak intenzívne, aby naplnili skutkovú podstatu trestného činu, z ktorého bola žalobkyňa obžalovaná, resp. aby dosiahli stupeň spoločenskej nebezpečnosti, teda nebezpečnosť trestného činu, ktorú Trestný zákon v danej skutkovej podstate predpokladá. Skutočnosť, že žalobkyňa sa v tomto období cítila neistá a vyhýbala sa spoločenským akciami, nie je možné dávať len do súvislosti s prebiehajúcim trestným konaním, najmä s ohľadom na skutočnosť, že žalobkyňa v danom období rokov 2010 až 2013 prechádzala zložitým životným obdobím, kedy sa jej prakticky rozpadla rodina. Svedkovia v konaní nepotvrdili, že by zaznamenali nejaké vážne ohlasy na prebiehajúce trestné konanie u žalobkyne v jej zamestnaní a nepoznali vo vzťahu k nemu žiadne detaily a to napriek tomu, že žalobkyňa ich označila ako blízkych priateľov (táto skutočnosť sa minimálne nepotvrdila výsluchom svedka prof. Novomeského). Navyiac z trestného spisu nebolo zistené, že by ako svedkovia boli vypočúvaní blízki spolupracovníci žalobkyne, a teda že by sa mimo klebiet z jej pracovného okolia, ktorých výraznejšia intenzita sa však dokazovaním nepotvrdila, boli jej kolegovia žalobkyne priamo konfrontovaní orgánmi činnými v trestnom konaní. Okresný súd však súhlasil s tvrdením žalobkyne, že prebiehajúce trestné konanie, a najmä opakované výsluchy jej najbližších príbuzných - rodičov, bývalého manžela a staršej dcéry H., ktorá bola v konaní poškodenou, zvyšovalo napätie v rodine, v istom období trestného konania zhoršilo vzťahy žalobkyne s dcérou (v závere trestného konania zo znaleckého posudku vyplynulo, že vzťahy medzi matkou a dcérou sú dobré), a že žalobkyňa do istej miery bola pod existenčným tlakom z obáv o svoj profesionálny život pre prípad, že by došlo k vydaniu právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Podľa presvedčenia súdu sa prebiehajúce trestné konanie a vyšetrovacie úkony s tým spojené podieľali na istých duševných útrapách, ktoré žalobkyňa v období rokov 2010 až 2014 prežívala, na ktorých sa ale súčasne podpisovali i jej problémy s alkoholom (dá sa povedať dobre zvládnuté - protialkoholickou liečbou) a problémy v osobnom a rodinnom živote. Žalobkyňa však v konaní nepreukázala ujmu v jej spoločenskom a pracovnom živote a vznik trvalej ujmy spočívajúcej v naštrbení vzťahov s najbližším rodinným okolím žalobkyne, predovšetkým s jej staršou dcérou v dôsledku trestného stíhania. Za popísaných okolností odškodnenie, ktoré žalobkyňa požadovala titulom náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním, sa súdu javilo ako absolútne neprimerané. Pri stanovení rozsahu odškodnenia nemajetkovej ujmy súd vychádzal zo skutočností, že žalobkyňa po dobu celého trestného stíhania, ktoré začalo v septembri 2010 a skončilo v novembri 2014 (nadobudnutím právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku), teda v období 4 rokov a 2 mesiacov - takmer 50 mesiacov, bola vo vnútornej neistote jednak z obáv o svoju ďalšiu profesionálnu existenciu, jednak z vývoja vzťahov v rodine i vývoja jej vzťahu so staršou dcérou. S prihliadnutím na počet mesiacov, počas ktorých táto neistota žalobkyne trvala, súd určil výšku odškodnenia na sumu 55,00 Eur za mesiac, čo spolu za 50 mesiacov predstavuje sumu 2.750,00 Eur. Pri úvahách o rozsahu odškodnenia nemajetkovej ujmy okresný súd vychádzal z Nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 203/06, III. ÚS 235/04, III. ÚS 347/05, III. ÚS 142/06, III. ÚS 118/06, ktoré sa zaoberali výškou finančného zadosťučinenia v prípade zbytočných prietahov v súdnom konaní. Priemerné finančné zadosťučinenie poskytované sťažovateľom bolo približne v rozsahu 55,00 Eur za mesiac trvania zbytočných prietahov. Je samozrejmé, že odškodnenie nemajetkovej ujmy žalobkyne, ktoré bolo spôsobené vydaním nezákonného rozhodnutia a následných trestným konaním vedeným voči nej, nachádza právnu oporu v iných právnych predpisoch a nejedná sa o ujmu, ktorá vznikla zbytočnými prietahmi v inom type súdneho konania. Aj v tomto prípade, však vzhľadom na možné fatálne následky trestného konania, existovala počas trestného stíhania žalobkyne, t.j. v období približne 50-tich mesiacov u žalobkyne neistota, ktorá nebola bežnou neistotou účastníka iného typu súdneho konania. V trestnom konaní, kde hrozí strata slobody, v prípade podmieneného odsúdenia možná strata zamestnania, prípadná spoločenská izolácia a pod., je samozrejme táto neistota závažnejšia. Aj keď žalobkyňa v časoch prebiehajúceho trestného stíhania prežívala peripetie spôsobené osobnými i zdravotnými problémami vyvolanými nadmernou konzumáciou alkoholu, je nepochybné, že samotný charakter trestného stíhania a úkony v rámci neho vykonávané v nej vyvolávali duševné útrapy, ktoré podľa si presvedčenia súdu zasluhujú odškodnenie v rozsahu určenom v napadnutom rozhodnutí.

12. Na základe vyššie uvádzaných dôvodov prvoinštančný súd žalobu vo zvyšku uplatneného nároku na náhradu vecnej škody, úrokov z omeškania z tejto náhrady i nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, nepovažoval za dôvodnú, z ktorého dôvodu ju v predmetnej časti zamietol.

13. Pokiaľ ide o ďalšiu sumu, ktorú žalobkyňa uplatňovala, a konkrétne príslušenstvo vo výške 823,40 Eur, žalobkyňa pripojila do spisu prílohu k faktúre č. 2015/009 (č. I. 103 a 55). Jednalo sa o trovy právnej pomoci, ktorá bola žalobkyňi poskytnutá v súvislosti s predbežným prerokovaním jej nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy u príslušných orgánov verejnej moci. Podľa prílohy k faktúre č. 2015/009 jednalo sa o odmenu právnej zástupkyne vo výške 2x po 403,31 Eur a režiálny

paušál vo výške 8,39 Eur za 2 úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastúpenia a písomné podanie - spísanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02.09.2015. O zastupovaní žalobkyne pri týchto úkonoch svedčí zmluva o poskytovaní právnej pomoci, ktorá bola pripojená do súdneho spisu zo dňa 02.09.2015. Žalobkyňa uviedla, že ide o príslušenstvo jej nároku na náhradu škody a odškodnenia nemajetkovej ujmy. Príslušenstvom nároku na náhradu škody sú v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka nepochybne i náklady mimosúdneho uplatnenia nároku u škodcu alebo u príslušného orgánu, ak zákon poškodenému ukladá tento nárok najprv uplatniť takýmto spôsobom. V tomto prípade povinnosť žalobkyne predbežne prerokovať nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy ukladalo ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Podľa názoru súdu možno preto žalobkyne priznať takéto príslušenstvo, ktoré tvorí náklady spojené s uplatnením jej nárokov u príslušného orgánu, ale musí sa jednať o účelne vynaložené náklady. Žalobkyňa pri požadovaní odmeny za 1 úkon právnej služby, ktorá jej bola poskytnutá pri podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u orgánu verejnej moci, vychádzala z ust. § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb z tarifnej hodnoty veci vo výške 23.606,23 Eur, čo predstavuje súčet nároku na náhradu vecnej škody vo výške 4.606,23 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 19.000,00 Eur. Pokiaľ ide o výšku vecnej škody, okresný súd poukázal na svoju predchádzajúcu argumentáciu, z ktorej vyplýva, že žalobkyňa uplatnila svoj nárok na náhradu trov obhajoby v nesprávnej výške a pokiaľ ide o odškodnenie nemajetkovej ujmy, náhradu za ňu uplatnila vo výške, ktorá bola zjavne neprimeraná skutkovému stavu preukázanému v tomto konaní. Okresný súd preto dospel k záveru, že žalobkyňa si môže uplatniť nárok na príslušenstva jej nároku, resp. pohľadávky vzniknutej jej titulom náhrady vecnej škody a nemajetkovej ujmy, ale len v rozsahu, ktorý zodpovedá výške pohľadávky žalobkyne, ktorú po vykonanom dokazovaní v prejednávanej veci ustálil súd. Z tohto dôvodu súd priznal žalobkyne celkom sumu 7.051,54 Eur titulom pohľadávky voči štátu, ktorá žalobkyne vznikla podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a preto účelne vynaloženými nákladmi na uplatnenie tohto nároku u orgánu verejnej moci môžu byť trovy právnej služby poskytnuté v súvislosti s uplatnením nároku v tejto výške. V takom prípade má právna zástupkyňa žalobkyne v súlade s ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z. z. § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, písm. b/ nárok na odmenu za 1 úkon právnej služby vo výške 237,34 Eur a nárok na režijný paušál v sume 8,39 Eur, čo za 2 úkony právnej služby spolu tvorí sumu 491,46 Eur. Preto aj pri uplatňovaní tohto nároku súd žalobkyne priznal ako príslušenstvo jej pohľadávky z titulu nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej nezákonným trestným stíhaním žalobkyne podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka len sumu 491,46 Eur ako účelne vynaložené náklady spojené s uplatnením pohľadávky na príslušnom orgáne a vo zvyšku uplatneného nároku jej žalobu zamietol.

14. Zároveň podľa § 232 ods. 3 CSP súd určil žalovanej dlhšiu lehotu na plnenie, ktorá má slúžiť na administratívne zabezpečenie potrebných finančných prostriedkov.

15. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Konštatoval, že pri uplatnení nároku na náhradu vecnej škody, ktorý žalobkyne vznikol nezákonným trestným stíhaním a pri uplatnení nároku na príslušenstvo, pohľadávky na celkové odškodnenie žalobkyne, bola žalobkyňa proti žalovanej úspešnejšia, na druhej strane bola pri uplatnení nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy, ktorá žalobkyne vznikla, nepomerne úspešnejšia strana žalovaná, ktorá na druhej strane však v konaní vznik trov nepreukázala. V záujme spravodlivého usporiadania pomerov medzi stranami preto súd rozhodol o nepriznaní nároku na náhradu trov konania ani jednej strane v konaní.

16. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, a to proti jeho výroku I., ktorým sa domáhala jeho zmeny tak, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmení tak, že žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietne.

17. Namietala, že rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon, pretože jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS/163/2013, v ktorom sa uvádza, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Vo vzťahu k prejednávanej veci odvolateľka akcentovala, že vyšetrovateľ policajného zboru na základe zistených skutočností a z nich vyplývajúceho predpokladu, že trestný čin spáchala určitá osoba, nemal inú zákonnú možnosť na postup v predmetnej veci, ako vydať uznesenie o vznesení obvinenia, ak nechcel postupovať v rozpore s ust. § 206 Trestného poriadku. Na postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sa nevyžaduje istota spáchaného trestného činu, ale len odôvodnený záver, že k jeho spáchaniu došlo. Začatie trestného stíhania je prvým štádiom trestného konania, ktorý vo vzťahu ku konaniu pred súdom má iba predbežný charakter a pomocnú úlohu. V konaní nebolo

preukázané porušenie žiadnych základných zásad trestného konania. Jednalo sa o štandardný postup orgánov policajného zboru a orgánov činných v trestnom konaní v medziach zákona, pričom uznesenie o vznesení obvinenia nebolo v prípravnom konaní zrušené ako nezákonné. Aj keď v danom prípade bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená a tento postup má v zmysle ustálenej judikatúry v zásade rovnaké následky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, žalovaná prezentovala názor, že v súdnej veci nemožno pri posudzovaní pri nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vychádzať len z tohto uvedeného dôsledku oslobodenia spod obžaloby bez prihliadnutia na osobitné okolnosti konkrétnej trestnej veci. V danom prípade je potrebné vychádzať z toho, že v predmetnej trestnej veci nebolo zistené porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že preukázanie viny obvineného je až vecou dokazovania vykonávaného pred súdom. V konečnom dôsledku Doc. MUDr. H. I., PhD. bola spod obžaloby oslobodená s tým, že skutok nie je trestným činom. V konaní bolo teda vykonané všetko potrebné dokazovanie pre náležité zistenie skutkového stavu. Vo veci bol vypracovaný znalecký posudok Mgr. Zuzany Tomáškovej, podľa ktorého vyvolávanie konfliktov a dožadovanie si pozornosti obžalovanou v podnapitom stave vyvolávalo u poškodenej maloletej H. obranný mechanizmus nazývaný únik od reality. Konflikty, hádky, bitky, vyhadzovanie vecí von oknom spôsobovali u maloletej H. pocit bezmocnosti, pretože takéto situácie nedokázala riešiť. Odvádzanie opitej matky záchrankou u nej vyvolávalo strach o matku, ako aj o seba, pretože strácala osobu, ktorá by mala uspokojovať jej základné psychické potreby. V dôsledku týchto situácií maloletá H. trpela úzkosťou, vnútorným napätím, bezmocnosťou riešiť situáciu a neschopnosťou uniknúť z nepriaznivej situácie, čo naplňovalo znaky príkoria. V prípravnom konaní, ako aj pred prvostupňovým súdom (ktorý obžalovanú uznal za vinnú), bola obžalovaná usvedčovaná výpoveďou maloletej H., keď okresný súd vyhodnotil jej výpoveď ako dôveryhodnú, hoci už obžalovanej úprimne odpustila. Žalovaná tiež poukázala na skutočnosť, že to boli aj rodičia obžalovanej a jej bývalý manžel, ktorí podali na ňu trestné oznámenie. Obžalovaná až v odvolacom konaní predložila nový dôkaz, a to znalecký posudok vypracovaný znalcami MUDr. Kollárom a Mgr. Kollárovou, ktorý si zaobstarala sama a odvolací súd vykonanie tohto dôkazu neodmietol. Až následne krajský súd dospel k záveru, že skutok uvedený v obžalobe prokurátora sa síce stal, ale konanie obžalovanej popísané v obžalobe nebolo takej intenzity, aby boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 201 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona.

18. Samotná skutočnosť, že trestné konanie v uvedenom prípade nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok žalobkyne neznamena, že uznesenie o vznesení obvinenia vyšetrovateľom policajného zboru bolo nezákonné a celé vyšetrovanie bolo zbytočne vykonané. Vznesenie obvinenia pre trestný čin konkrétnej osobe, nie je rozhodnutie o vine, ale opatrenie smerujúce k tomu, aby orgány činné v trestnom konaní v priebehu konania zistili skutkový stav. Uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 06.08.2010 nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie. Podľa ustálenej judikatúry, ak dôjde k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby, za nezákonné rozhodnutie sa považuje uznesenie o vznesení obvinenia. Vychádzajúc analogicky z nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013 však za nezákonné nie je možné automaticky považovať každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného. Konštrukcia, ktorú uvádza žalobkyňa v žalobe, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím z dôvodu následného oslobodenia spod obžaloby, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo ani zrušené v konaní o sťažnosti, nemožno považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Taktiež Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku vo veci Lavrechov proti Českej republike judikoval, že skutočnosť, že bol sťažovateľ zbavený obžaloby, neznamena, že jeho trestné konanie bolo nezákonné alebo od začiatku inak vadné. Dôkazné požiadavky, ktoré je treba splniť, aby mohla byť osoba uznaná za vinnú, sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré je potrebné splniť, aby mohla byť osoba trestne stíhaná. Z tohto dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré pri súdom konaní nevyústia v odsúdenie nad rozumnú pochybnosť. I v týchto situáciách stále platí legitímny záujem štátu na riadnom vedení konania a na zaistenie toho, aby sa jednotlivci, u ktorých existuje dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, nepokúšali vyhýbať spravodlivosti alebo nenarušovať hladký priebeh konania, v rámci ktorého má byť posúdená ich vina, či nevina. Z uvedeného dôvodu sa odvolateľka nestotožňuje s tvrdením prvoinštančného súdu, že oslobodzujúci rozsudok súdu znamena, že trestné stíhanie proti obvinenému nikdy nemalo byť začaté, pretože občan čin nespáchal (bod 36. odôvodnenia rozsudku). Tvrdenie, že v uvedenom prípade je uznesenie o vznesení obvinenia nezákonné,

žalovaná považuje za absurdné. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia boli splnené všetky zákonom určené podmienky, a preto nemožno toto uznesenie považovať za nezákonné rozhodnutie. O tom, či sa obžalovaný uznáva za vinného, alebo či sa spod obžaloby oslobodzuje, je oprávnený rozhodnúť jedine súd. V uvedenom prípade bola obžalovaná oslobodená spod obžaloby až druhostupňovým súdom sčasti a na základe novo predloženého dôkazu a to znaleckého posudku, ktorý si dala sama vypracovať a samotný súd konštatoval, že skutok sa síce stal, ale nevykazuje znaky trestného činu.

19. Po oboznámení sa s existujúcimi rozhodnutiami iných súdov i právnymi názormi právnej praxe je odvolateľka toho názoru, že v prejednávanej veci nie je splnená už prvá podstatná a základná podmienka pre náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. uvedená v jeho ust. § 6 ods. 1. Uvedené zákonné ustanovenie nepozná prípad nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré by bolo nezákonné práve tým, že následne v trestnom konaní bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený. Extenzívny výkladom tohto ustanovenia boli porušené všetky zásady trestného konania a to od momentu vznesenia obvinenia v prípravnom konaní až do jeho skončenia v súdnom trestnom konaní. Trestné konanie sa po vznesení obvinenia presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto obvinenia. Zákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia v tomto konkrétnom prípade umocňuje aj v priebehu konania vypracovaný znalecký posudok Mgr. Zuzany Tomáškovej.

20. Vzhľadom na to, že uznesenie, ktorým bolo žalobkyni vznesené obvinenie, nemožno považovať v tomto prípade za nezákonné, nie je splnená jedna zo základných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003, v dôsledku čoho ju nie je možné žalobkyni priznať. Z tohto dôvodu žalovaná považuje za neopodstatnenú aj žalobkyňou požadovanú nemajetkovú ujmu.

21. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnila voči žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

22. Uviedla, že Ústavný súd SR vo svojom náleze sp.zn. I. ÚS 540/2016 zo dňa 13.12.2016 uviedol: „Ústavný súd zdôrazňuje, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. júna 2004. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu, občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery boli prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona.

23. Pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1 vety prvej zákona č. 514/2003 Z. z. však nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu možno dospieť k záveru, že aplikácia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. prichádza do úvahy aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení a zmene namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia na zastavenie trestného stíhania (ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným), rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné stíhanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia.

24. Ústavný súd zhodne so svojou judikatúrou pripomína, že v materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

25. Ústavný súd konštatuje, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osobe skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo

obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca".

26. Aktuálna prax Najvyššieho súdu SR je v tomto prípade úplne jednoznačná a zhodná s právnym názorom Ústavného súdu SR v označenom rozhodnutí. Vyplýva to z jeho rozhodovacej činnosti napr. rozhodnutí sp.zn. 4Cdo/183/2009, 3Cdo/194/2010, 4MCdo/15/2009 a iných.

27. K tomuto vyjadreniu žalovaná nepodala odvolaciu repliku.

28. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

29. Vo vzťahu k výroku I. napadnutého rozsudku odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobcu a vecne správne rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu v predmetnej časti je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

30. Odvolacie námietky žalovanej odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné z nasledovných dôvodov:

31. Základný právnym rámcom pre posúdenie uplatneného nároku je predovšetkým zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov a tiež ustálená judikatúra súdov vzťahujúca sa k danej problematike, na ktorú správne poukazoval žalobca, ktorá bola rozhodujúca aj pre právne závery okresného súdu v aktuálne prejednávanej veci a princípom právnej istoty. Okresný súd v napadnutom rozsudku správne aplikoval a interpretoval ustanovenia citovaného zákona.

32. K nespĺneniu základných predpokladov na uplatnenie nároku na náhradu škody - nedostatok nezákonného rozhodnutia - ako hlavnej odvolacej námietke žalovaného, krajský súd uvádza:

33. Podľa ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky právny nárok jednotlivca na náhradu škody v prípade, ak trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku, treba vo všeobecnej rovine odvodiť z princípov právneho štátu. V materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca (z nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 540/2016-33 zo dňa 13.12.2016).

34. Z uvedeného vyplýva, že štát je povinný niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré svojou činnosťou priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní viesť vyšetrovanie a stíhať trestnú činnosť, na strane druhej sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ukáže ich postup ako mylný a tým zasahujúci do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je teda rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili svoje pôvodné podozrenie, ale či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

35. V posudzovanom prípade sa výsledok trestného stíhania v podobe právoplatného odsúdenia žalobkyne v procesnom postavení obžalovanej nedostavil. Nenaplnil sa tak základný účel trestného

konania - vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči páchatelovi. Štát sa stal teda zodpovedným za vedenie trestného stíhania voči žalobkyni, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom.

36. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 prvá veta zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom.

37. Pre správnu interpretáciu tohto zákonného ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho gramatického výkladu. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej gramatický výklad právnej normy slúži len na prvotné priblíženie k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti výkladu, resp. na jej doplnenie alebo spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na úroveň gramatického výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie prispieť k zisteniu obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy.

38. Ustálená judikatúra súdov v prípadoch uplatnených nárokoch na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením vychádza zo zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, a to uznesenie sp. zn. 4M Cdo 15/2009, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 194/2010, ale aj nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 25/2011, sp. zn. I. ÚS 540/2016.

39. Odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v prejednávanej veci boli splnené všetky kumulatívne zákonné predpoklady na vznik zodpovednosti štátu za škodu, a to nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a výškou spôsobenej škody.

40. Pokiaľ odvolateľka vo svojom opravnom prostriedku citovala z nálezů Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.01.2013, odvolací súd dodáva, že jeho argumentácia je z uvedeného rozhodnutia vytrhnutá z kontextu. V predmetnom rozhodnutí je riešená otázka zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Ústavný súd v danej veci riešil otázku premlčania nároku na náhradu škody a či do nároku na náhradu škody možno započítať aj nárok za nezákonnú väzbu. Je zrejmé, že žalobkyňa v trestnom konaní, v ktorom jej bolo vznesené obvinenie, nebola vzatá do väzby. Odvolateľovi teda unikli konkrétne individuálne okolnosti danej veci, a preto sa ani toto rozhodnutie nemôže vzťahovať na prejednávanú vec.

41. Žalovaná na podporu svojej argumentácie v odvolacom konaní o zákonnosti trestného stíhania žalobkyne poukázala tiež na rozsudok ESLP zo dňa 20.07.2013 vo veci Lavrechov vs. Česká republika. V uvedenom rozhodnutí sa Európsky súd pre ľudské práva sústredil predovšetkým na otázku, či neskoršie oslobodenie obžalovaného spod obžaloby je relevantné pre rozhodnutie o prepadnutí peňažnej záruky, ktorou bola nahradená väzba, a teda vecne sa zaoberal inou otázkou, keď vyhodnocoval (ne)rešpektovanie povinností súdom uložených obvineným - zdržiavať sa a preberať poštu v mieste svojho bydliska v ČR. Negatívne rozhodnutie v neprospech obvineného súviselo s jeho zavineným konaním a nerešpektovaním tohto rozhodnutia v prebiehajúcom trestnom konaní. Sám ESLP v bode 48. tohto rozhodnutia uviedol, že hlavnou otázkou v tejto veci je to, či by oslobodenie spod obžaloby mohlo mať vplyv na rozhodnutie o tom, že peňažná záruka pripadá štátu. Z uvedeného vyplýva, že ani toto rozhodnutie ESLP nemohlo ovplyvniť rozhodnutie súdu v prejednávanej veci.

42. Odvolací súd opätovne poukazuje tak na rozhodovacu prax najvyšších súdnych autorít - Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR a ich judikatúru vzťahujúcu sa k danej problematike citovanú vyššie.

43. Z doposiaľ uvedenej argumentácie odvolacieho vyplýva, že odvolacie dôvody žalovanej, týkajúce sa základu nároku uplatneného žalobou, (ktorými je odvolací súd viazaný v zmysle § 380 ods. 1 CSP), boli neopodstatnené. Vo vzťahu k sume a príslušenstvu nároku priznanej žalobkyni

prvoinštančným súdom napadnutým rozhodnutím odvolateľka nepodala žiadne odvolacie námietky, a preto tieto neboli predmetom preskúmania odvolacím súdom. Zároveň krajský súd v súdnej veci nezistil existenciu väd, ktoré by sa týkali procesných podmienok, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP).

44. Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadvázne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Odvolacie dôvody žalovaného vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil v konaní vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti. Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle v tom čase účinného ust. § § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil. V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. ako vecne správny potvrdil.

45. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok III.), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným a spravodlivému usporiadaniu veci.

46. Vo vzťahu k II. výroku rozsudku okresného súdu odvolací súd uvádza, že tento zostal nedotknutý rozhodnutím odvolacieho súdu, keďže ani jedna z procesných strán proti nemu nepodala opravný prostriedok.

47. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni ako úspešnej procesnej strane proti žalovanej nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

48. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné

uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).